גמ' נימא אית ליה לר"מ [א]איסור חל על איסור [ב]נהי דאיסור חל על איסור לית ליה [א]איסור כולל ואיסור מוסיף ג) אית ליה טהור מעיקרא לא אסור אלא בחלב הוה ליה טמא מינו [ג]דאסור בחתיכות טהורות איתוסף ביה נמי איסורא עילוי חלב וחלב מעיקרא לא אסור אלא באכילה ד) אקדשיה מינו דאיתוסף ביה איסורא דהנאה איתוסף ביה ה)(א) לגבי חלב ואכתי להדיוט הוא ו) אסור אבל לגבוה שרי הוה ליה נותר מינו דאיתוסף ז) איסורא לגבי גבוה איתוסף ביה לגבי הדיוט חל עליה יוה"כ מינו ח) דאיתוסף ביה איסור לגבי חולין איתוסף ביה לגבי גבוה ונתני ה' חטאות ונוקמה כגון דאכל כזית פיגול בחדא בהמה קמיירי בשתי בהמות לא קמיירי ונותר ופיגול בחדא בהמה לא משכחת לה אלמה לא משכחת לה כגון שהעלה [ב]אבר פיגול לגבי מזבח דפקע פיגוליה מיניה והוה ליה נותר וכדאמר עולא [ג]קומץ פיגול שהעלה לגבי מזבח פקע פיגולו ממנו והוה ליה נותר באבר אחד קא מיירי בשני אברים לא קמיירי ונותר ופיגול בחד אבר לא משכחת לה אלמה לא משכחת לה כגון שהעלה אבר פיגול לגבי מזבח ט) דפלגיה אנחיה ע"ג מזבח ופלגיה מאבראי דמזבח דההוא דמזבח פקע פיגול והוה ליה נותר וכדאמר עולא קומץ פיגול שהעלה על המזבח פקע פיגולו ממנו והוי ליה נותר א"ל לא אי [ד]רובא דמזבח שדייה למזבח רובא דבראי שדייה לבראי תפשוט דבעי [ה]רמי בר חמא הלכו באברים אחר הרוב או לא אלא בכזית אחד קמיירי בשני זיתים לא קא מיירי ולא והקתני י"ה וכי"ה [ו]כותבת י) דמחייב וכותבת אית ביה שני זיתים א"ר זירא כגון שאכל כוליא בחלבה רב פפא אמר כגון דמלייה בתמרי רב אדא בר אחא מתני ה' חטאות ומתריץ לה כגון דאכל כזית פיגול ולא משני כהני שינויי דקא משנינן ונתני שש חטאות ונוקמה כגון דאכל יא) כזית דם בחדא אכילה קא מיירי בשתי אכילות לא קא מיירי ושיערו חכמים [ז]דאין בית הבליעה מחזיק יותר משני זיתים: ר"מ אומר וכו': ונתני אם הוציאו חייב מ"ט קתני אם היתה שבת [ח]אמר רפרם זאת אומרת עירוב והוצאה לשבת [ט]ואין עירוב והוצאה לי"ה ממאי דלמא [י]יש עירוב והוצאה לי"ה והכי קתני אם היתה שבת והוציאו חייב אף משום שבת וי"ה אלא אי איתמר דרפרם על הדא איתמר דתניא [כ]ושלח ביד איש עתי [ל]איש [מ]להכשיר את הזר יב) עתי אפילו [נ]בטומאה ואפי' [ס]בשבת עתי במזומן קתני עתי אפילו בשבת אמר רפרם זאת אומרת עירוב והוצאה לשבת ואין עירוב והוצאה ליה"כ ממאי שאני שעיר המשתלח דהכשירו ביה"כ בכך אלא דרפרם יג) [ע]ברותא היא: **מתני'** יש בא ביאה אחת יד) וחייב עליה ו' חטאות כיצד טו) הבא [פ]על בתו חייב עליה משום בתו ואחותו אשת אחיו ואשת אחי אביו ואשת איש ונדה: **גמ'**

והא

רש"י

גמ' נכי דאיסור. גרידא חל על איסור לית ליה כגון האוכל נבלת בהמה טמאה אינו חייב משום נבלה דהיינו איסור גרידא דליכא לא כולל ולא מוסיף: **מגו דנאסר בחתיכות** טז)(ב) (עפורות). איתסר נמי בחלב משום טומאה והיינו כולל דלא איתוסף איסורא אחפלא אלא אגברא איתוסף איסורא לגבי אחריני כי"ל יז) נמי להאי באיסורא: **איסור הנייה.** היינו מוסיף דאיתוסף איסורא אחפלא: **נותר.** נמי איסור מוסיף: **יה"כ.** איסור כולל דאיתוסף איסורא אגברא אמידי דמשתרי ליה עד השתא: **בשתי בהמות לא מיירי ונותר ופיגול בחדא בהמה ליכא.** דפיגול אינו אלא בד' עבודות של דם הילכך מדפגלה לא חזיא לא לאכילת אדם ולא לאכילת מזבח הלכך לא חייל עליה נותר: **דפקע ממנו פיגולו.** דקדשיה מזבח בעבודה. טעמיה דעולא מפרש בזבחים (דף מג.): **אי רובא למזבח שדייה.** לכולו אבר למזבח והוי כוליה נותר כו': **הלכו באברים כו'.** האי בעיא בפרק בהמה המקשה (חולין ע.): **כזית אחד.** חלב לאיסור קמיירי בשני זיתי חלב לא קמיירי: **כותבת אית בה ב' זיתים.** דכך בית הבליעה מחזיק: **כגון שאכל כוליא בחלבה.** דאכילת חלב מחייב שלש חטאות ואשם וגורם נמי להשלמת אכילת (ג) כותבת וזית של כוליא משלים לכותבת הילכך לא תנא פגול דבשני זיתי חלב לא קמיירי. ואי תימא לוקים כגון שהעלה זית של כוליא למזבח יח) דהוה חלב פיגול ולכוליא נותר (ד) א"כ לא מהני נותר אזית דחלב ולגן בעינן דליהוי חד אכולהו יט) דאכילה קתני דהיינו כזית: כ) (גליון) **אלא בכזית אחד מיירי.** ואי אנחיה לפלגיה דזית למזבח אין הקטרה בפחות מכזית כא): **כגון שאכל כוליא בחלבה.** ואם נפסק לומר ליחייב אכוליא משום פיגול ואחלבה משום נותר לא מצי למימר הכי דטעמא שאכל כב) קתני דבחלב עצמו בעי לאוקומי לכולהו איסורי. פירוש כג) מורי: **רב פפא אמר.** להכי לא תנא פיגול דלא מיירי בשני זיתי חלב ודקא קשיא לך כותבת כגון דמלייה לחלב בתמרי והשלימו לכותבת: **ומפרץ לה כגון דאכל כזית פיגול.** מבהמה אחרת בהדה: **וניתני אם הוציאו חייב.** דהא יה"כ הוא: **כמזומן לו.** שזימנוהו מאתמול להוליך השעיר: **זאת אומרת.** מדקתני אפילו בשבת אין עירוב והוצאה ליה"כ דאם יש איסור הוצאה ליה"כ אמאי איצטריך לרבויי שבת הא דמי יה"כ והוא הדין לשבת (ה): **דילמא.** מיה"כ לא שמעינן לשבת דיה"כ שאני להכשר מצותו בכך דומיא דתמידין שקריבין בשבת: **מתני' בתו ואחותו.** שבא על אמו והולידה כד): **ואשת אחיו.** שנשאת לו קודם לכן ולאחר מיתתו נשאה אחי אביו ובא זה אביה עליה בנדתה: **גמ'**

תוספות

אם היה שבת והוציאו. כג) ואע"ת מה שייך זה לענין אכילה ויש לומר דהכי פירושו והוציאו בפיו דכיון שהניחו בפיו ברה"י והוציאה ברשות הרבים מחייב משום הוצאה דבליעתו היא הנחתו דהא מוציא שתי אותיות וכתבן כשהוא מהלך חייב דכתיבתן זו היא הנחתן (ו):

אמר עולא קומץ פיגול כו'. ואם תאמר אמאי לא פריך מאבר גופיה דאמר פרק המזבח מקדש (זבחים פד. ופה:) דתניא שחטו חוץ לזמנו כו' אם עלו לא ירדו כך אם ירדו לא יעלו וקאמר עולא ל"ש אלא שלא משלה בו האור אבל משלה בו האור אפילו ירדו יעלו וא"כ ש"מ כד) דעושה לחמו של מזבח ופקע פיגולו ממנו וי"ל דמכל מקום לא תנא ליה בהדיא כל כך דפקע פיגולו ממנו כמו כה) בהדיא דקומץ:

פקע פיגולו ממנו. במנחות הקשה ר"י פרק הקומץ (דף יד.) אמאי איצטריך קרא למעט קומץ מפיגול תיפוק לי דלא קרב המתיר כמצותו ותירץ דמיירי במשלה בו האור ברובו שהותרו השירים כדאמרינן קומץ מאימתי מתיר השיריים באכילה משהוצת האור ברובו וקשה דא"כ כו) (לוקים) דפקע פיגולו ממנו כדמוכח הכא ויש לומר דמיירי שחציו העלה ע"ג המזבח וחציו לא העלה דלא פקע פיגולו מן החצי שנשאר כז) ואם תאמר ואפי' לכתחלה נמי מעלין ליה כדאמרינן פרק בית שמאי (זבחים מג.) האי קומץ דפלגיה אנחיה אארעא כח) אסיקנא ליה לכתחלה וי"ל שאני התם שהיה כולו מתחלה ע"ג המזבח ואח"כ הוריד חציו למטה אבל הכא לא היה על המזבח וא"ת מנחת נסכים ומנחת כהן משיח שהם כולן כליל אמאי צריך קרא למעט אותם מפיגול והלא אינה מתרת שום דבר ויש לומר כיון שקדשו בכלי הוי כמו קרבו מתירין וקנעה כפיגול ולכן צריך קרא למעטו: **תפשוט** דבעי רמי בר חמא הלכו באיברים אחר הרוב. פירש בקונטרס היינו בעיא דפרק בהמה המקשה (חולין ע.) ואינו נראה לר"ת דמאי שייכא ההיא בעיא להך דהכא דהתם מיירי אם יצא חציו ברוב אבר אי הוי כילוד או לא ולכן נראה לפרש כט) דהיינו בעיא דפרק מזבח מקדש (זבחים פו.) דאיבעיא להו אויר מזבח כמזבח או לא כו' רובו ל) לכבש ככבש דמי רובו למזבח כמזבח דמי תפשוט דבעי רמי בר חמא יש מיבור בעולין או לא לא):

עירוב והוצאה לשבת. לב) פירוש נתערבה הוצאה עם שאר מלאכות לשבת ולא נתערבה הוצאה עם שאר מלאכות בי"ה לג). לשון מורי ז"ל לד): **אלא** דרפרם ברותא היא. ובפרק שני שעירים (יומא סו:) איתא נמי הא דהכא ולא דמי דילמא שאני שעיר המשתלח כו' כדלדחי הכא אלא רגילות הוא לה) דברי לו) תורה עניים במקומם ועשירים במקום אחר:

נשאת

תוספות ונותר ופיגול בחד בהמה ליכא. משמע דאי חל נותר אפיגול הו"ל למתני י' חטאות ותימה הלא לא משכחת ה' דהאוכל קדשים בטומאת הגוף לא מחייב אפיגול לפי שאין נותר לטהורים ילא היה לו שעת הכושר והל"ל נותר ופיגול וטומאה בחד בהמה לא משכחת לה: **כגון שאכל כוליא בחלבה.** תימה מ"ש מב' זיתי חלב מיהו השתא ליכא למימר דחלק החלב מעל הכוליא דנית הכוליא ע"ג המזבח דחול עליו נותר דככי אברים כלומר ככ' חתיכות לא מיירי: **אין בית הבליעה מחזיק יותר מב' זיתים.** פירוש כדרך אכילה:

מסורת הש"ס

א) [חולין קא. ושי"נ], ב) [זבחים מג. מעילה ג:], ג) [חולין ע. ושם איתא רכלה], ד) [ע' תוס' עירובין ס: ד"ה אבל ותוס' יומא פ. ד"ה ושיעורו], ה) יומא סו:, ו) [יומא סו:], ז) נ"א כדומות, ח) [פסיק מ"ה], ט) [ולעיל כולן אחד. רש"ש], י) [נקל"ל חיוב רש"ש], כ) [מאכל חלב רש"ש], ל) [ע' תוס' עירובין כ. ד"ה לא ותוס' שבת יא. ד"ה לא יעמוד ועוד שם ב. ד"ה במולא בפיו ותוס' יבמות לב. ד"ה והוליא], מ) לפסיק מ"ו, נ) [ועי' תוספ' עלמו מנחות מ. פי' קי פ"ם], ס) [ועי' רש"י ביומא לא פי' כן אלא כמי נסבה התם הכי באיסור הולאה ע"ש], ע) [ועי' תוס' בילה יב. ד"ה דילמא], פ) [ירושלמי פ"ב דחלה הטנה על קרא הישב בלאות שאמר תמרוקן הכיל לחכמה].

הגהות הב"ח

(א) גמ' איתוסף ביה נמי לגבי חלב: (ב) רש"י ד"ה מגו דנאסר בחתיכות טהורות משום טומאה איתסר: (ג) ד"ה כגון שאכל וכו' להשלמת אכילת יוה"כ לכותבת דזית של כוליא וכו' ולא תימא. נ"ב ר"ל ואם תקשה: (ד) בא"ד א"כ לא. נ"ב וכו' תירוץ: (ה) ד"ה זאת וכו' לשבת ומשני דילמא כצ"ל והד"א:

גליון הש"ס

גמ' ואין עירוב והוצאה. ע' סוטה מה ע"א ברש"י ד"ה תיכף ולהלן: תוס' ד"ה ונותר וכו' לא מחייב אפיגול. כלומה מנחות כט:

מוסף רש"י

קומץ פיגול. שחשב עליו לאכול בשעת קמילה והעלהו לגבי המזבח כיון שמשלה בו האור פקע פיגולו ממנו, שלא פקע מיד דכד מעל גבי המזבח יעלה, והוא הדין נמי לאיסור פיגול שפקעו לגבי המזבח כיון שמשלה בהן האור פקע פיגולן מהן, והאי דנקט קומץ פיגול משום דלאי תנא לאיסור פיגול לאחר לא היה אלא קומץ מיניה, דס"ד אמינא הני מילי אבר דאיתמר להכי כיון שמשלה בו האור במקצתו יכר כמי שמשלה בכולו ופקע פיגולו ממנו, אבל קומץ דמיפרת אימא לא, קמ"ל, ולהכי נקט קומץ דלא"צ דמיפרת פקע פיגולו ממנו, וכל שכן גבי אבר פיגול, דכיון דמיתכר כי משלה האור במקצתו הוי כנשרף כולו ופקע פיגולו (מעילה ג.). ואפילו בשבת. פתי, נעתו יכתוביהו ישתלח ולא יעכוב ואפילו בשבת ובטומאה (יומא סו.). זאת אומרת. מדאיצטריך למיתני עתי אפילו בשבת, איכא למשמע דליכא איסור הוצאה ליום הכפורים, דאי יוה"כ בשבת להוצאה למה לי קרא להתיר מפני בשבת, הרי בשבת בחול נמי בשבת דמי ומקרא דהתנא ישלחו, עירוב כדי נשבת, אלא דהא נשבת תנית, דלא תקינו חכמים עירוב אלא בשביל איסור הולאה, שמרו שלטול מרשות לרשות נדירה משום הולאה תרכי' (ערבין שם).

שיטה מקובצת

א) עי' בחדושין: ב) כן מוסיף בר"א ואיסור בת אחת אית ליה והכי משכחת לה כגון שנטמא קודם שהביא שתי שערות דאיסור חלב ואיסור טומאה בהדי הדדי קא אתיין: ג) אקדשיה מינו כו': ג) מינו דנאסר בחתיכות: ד) עי' בחדושין: ה) ביה נמי איסורא לגבי: ו) הוא דאסור אבל: ז) דאיתוסף ביה איסורא: ח) דאיתוסף. פ"א: ט) דאתסר ביה: י) עי' בחדושין: יא) כותבת הוא דמחייב: יב) דאכל נמי כזית: יג) עי' בחדושין: יד) דרפרם ברותא היא וכן הלכה דיש עירוב והוצאה ליה"כ ובפ"ק דביצה נמי מסיק דיש עירוב והוצאה שלא לצורך אפילו ביו"ט (שלא לצורך) ושם הארכתי. תוס': טו) עי' בחדושין: טז) הבא על בתו כגון שמלק בא על אמו והוליד ממנה בת שהיא בתו ואחותו חייב: טז) בחתיכות טהורות משום טומאה איתסר: יז) כ"ל. פ"א גריד: יח) דהוי חלב פיגול וכוליא נותר: יט) אלמא בכזית תיבת גליון נמחק: כ) מכוית. גליון כאן: כא) מורי נ"א רומי: כב) והולידה בת כו' שנשאת לאחיו קודם תיבת לו נמחק: כג) והוציאו בפיו חייב. וא"ת כו' אכילה דהא לא קא אתו בהדי הדדי דחייב אכילה מהנאת גרונו בא ואהוצאה לא מחייב עד הנחת גופו דהנחתו במעיו ויש לומר דאכילתו זו הנחתו דהא מוציא כו' הנחתן ה"נ אכילתו זו הנחה וא"ת מ"מ לא אתו בהדי הדדי דחיוב אכילה חל בבית הבליעה וחיוב הוצאה לא חל עד דנוחה במעיו וי"ל דכיון דהוא בבית הבליעה הרי הוא כמעוכל וכמונח במעיו. תוס' אחרות: כד) דעושה לחמו של ר' נמחק: כה) כמו בההיא דהכא דהקומץ הס"ד: כו) שנשאר ומ"מ קרב המתיר כמצותו כיון שהעלה ממנו כזית על המזבח וא"ת: כז) אארעא ופלגי אסקי אמדבחה אסיקנא: כח) רובו למזבח כמזבח דמי ורובו לכבש ככבש דמי: כט) לא הס"ד ומה"ד כגון דאכל כוליא בחלבה משום דמשלים כוליא לחלב לשיעור כותבת וא"ת מ"מ משכחת לה פיגול ונותר כגון שהעלה כזית מן החלב (למזבח) דאין בו משום פיגול דפקע פיגולה ממנה ויתחייב עליו אנותר ועל מה שלא העלה חייב משום פיגול וי"ל כיון דבכזית אחת לא הוי תרוייהו (וחייבם לא הוי רק בב' זיתים) בהא לא איירי מתניתין ובמתניתין קתני יש אוכל אכילה אחת דמשמע על אותו זית מתחייב משום כולן והכא לא אפשר דהא דתני ביה"כ אע"ג דשני זיתים הם התם דם משלימים זה לזה דצריך כותבת דכך חיוב יה"כ אבל חיוב נותר וחיוב פיגול בזית אחד חייב משום אחד מהן דשיעורן בכזית ואי הוי תני תרוייהו הוי צריך למיתני שני זיתים ל) וכן (כותבת) וה"ה דמצי למיתני שאכל כזית חלב וכזית בשר. תוס': לא) מלאכות ליה"כ לשון אות ב' נמחק: לב) הוא דדברי תורה עניים הן במקומם:

עין משפט נר מצוה

כט א מיי' פי"ו מהלכות שגגות הלכה ד:
ל ב מיי' פי"ח מהל' פסה"מ הלכה כח:
לא ג מיי' שם פי"ג הלכה י:
לב ד מיי' פי"ג מהל' שביתת עשור הל"א:
לג ה מיי' פי"ח שם הל"ג ופי"ח מהל' עירובין הל' ז טוש"ע א"ח סי' תנח סעיף ד:
לד ו מיי' פי"ג מהל' עבודת יוה"כ הל"ו:
לה ז מיי' פי"ג שם הל' כח:
לו ח מיי' שם הל' יט:
לז ט מיי' פי"ד מהל' שגגות הל' ב:

תורה אור השלם

1. וסמך אהרן את שתי ידו על ראש השעיר החי והתודה עליו את כל עונת בני ישראל ואת כל פשעיהם לכל חטאתם ונתן אתם על ראש השעיר ושלח ביד איש עתי המדברה: ויקרא טז כא

רבינו גרשום

וחייב אתה קרבן מינו דאי בעי אמר להו אתם הייתם סבורים שהייתי אותה שעה נזיר ולא הייתי שכבר נשאלתי על נזירי לפני חכם או תנאי היה בלבי ולא נתקיים התנאי ונמצא שהעדות אינו עדות והלכך נאמן: וכן כשאמרו לו יודע אתה בעדות לפלוני שראית המעשה שיראינו שהייתה שם ואם אי אתה מעיד לו חייב אתה קרבן על שמיעת קול אלה והוא אמר לא ידעתי פטור דאיבעי מצי אמר להין לא נתכוונתי לעדות לא שמתי דעתי להיות זוכר אם לאו הלכך אין עדותן עדות ונאמן הוא: אבל חלב וחלב. אבל כזית חלב וחזר ואכל כזית בהעלם אחד כיון דשם חלב אחד הוא אינו חייב אלא חטאת אחת אבל אכל כזית חלב וכזית דם ונותר ופיגול בהעלם אחד כיון דמינין הרבה הוא אע"ג דבהעלם אחד חייב על כל אחת ואחת: ותומר במין אחד. שמצטרפין שני חצאי זיתים לחייבו: משני מינין. כזית אחד פטור שאין מצטרפין: א"ל אביי. היינו טעמא דחייב שתים דהעלמות מחלקין דאיכא שתי העלמות: כגון שאכלו לכזית בב' תמחויין. הבשילין חצי זית צלי וחצי זית מבושל: ואליבא דר' יהושע. איצטריך למימר חייב דאמר במתניתין התמחויין מחלקין לחטאות כדתנן אמר ר' יהושע שמעתי באוכל כו': מהו דתימא. כדאמר ר' יהושע תמחויין מחלקין לא שנא לקולא לא שנא לחומרא דבמתניתין דמחלקין על כל אחד לחייבו מעילה היינו לחומרא והכא הוי קולא כזית אחד בב' תמחויין דאי אמרת תמחויין מחלקין א"כ לא מצטרפי בהדדי לחייבו קמ"ל מתני' ממין אחד חייב אפי' בב' תמחויין אלמא לחומרא א"ר יהושע תמחויין מחלקין ולא לקולא: משני מינין פטור משום דלא מיצטרפי: אמר ריש לקיש. האי משני מינין מין אחד הוא ואמאי קרי ליה ב' מינין כגון שאכלו בב' תמחויין וקאמר אע"ג דמין אחד הוא כיון שאכלו בב' תמחויין תמחויין מחלקין ולא מצטרפין ופטור דלא שנא לקולא ולא שנא לחומרא קאמר דהתמחויין מחלקין: ובוסיפא מין אחד ושני תמחויין. כדאמרן בכלל דרישא דקתני ממין אחד חייב מין אחד ותמחוי אחד: סיפא דחייב. אמר רבינא הכא במאי עסקינן כגון שהיתה לו ידיעה בינתים. שנודע לו שאכל חצי זית חלב וחזר ואכל חצי זית בשוגג וקס"ל אע"ג דהיתה לו ידיעה בינתים דלא אכלן בהעלם אחד חייב: ואליבא דרבן גמליאל דאמר אין ידיעה לחצי שיעור. דההיא ידיעה דנודע לו בינתים לחצי שיעור לא חשיבא ידיעה לחלק השיעור דלא ליצטרפי לפוטרן אלא לא הויא ידיעה ומצטרפי כדתנן הכותב שתי אותיות בשבת דבהכי חייב בב' העלמות אחת שחרית ואחת ערבית דהיתה לו ידיעה בינתים רבן גמליאל מחייב כו': כמה ישהא האוכלו לאכול כזית חלב או כזית דם או כזית נותר. כלומר כמה ימשוך וישהא באכילתן שאעפ"כ נחשבת היא אכילה וחייב: באילו אוכלן קליות. כלומר אפי' אם לקח כזית והפריש לפירורין ולקח כל פירור ופירור ואוכלו זה אחר זה כמו שהוא אוכל קליות גרגיר אחר גרגיר אעפ"כ כיון שגמר והשלים הזית הרי אכילה וחייב: ותנ"א. והו שיעור אכילה שחייב עד שישהא מתחילת אכילת הזית ועד סופו בכדי אכילת פרס: ר' מאיר לחומרא קאמר. דאע"ג דשהה יותר מכדי אכילת פרס כיון דמשביה אכילתו דאינו מפסיק בינתים ואפי' כולו יומא כשיך בה הויא אכילה וחייב היינו לחומרא ואמרי לה רבנן כו': אי דילמא לקולא קאמר. כאילו אוכלן קליות זה אחר זה דלא יפסיק בהן ובעי נמי בכדי אכילת פרס אבל איפסיק בינו ביני אע"ג דמתחלה ועד סוף בכל אכילת פרס כיון דאיפסיק בעי בינו פטור: [א]ואי אמרת בשלמא ר' מאיר לחומרא. קאמר דאפי' כל היום תימשך אכילתו חייב היינו דקא מהדרי ליה רבנן עד שישהא כדי אכילת פרס ותו לא: אלא אי אמרת. דלקולא קאמר כיון דאיפסיק בינו ביני פטור אע"ג דלא שהה יותר מכדי אכילת פרס א"כ וחכמים אומרים אם שהה מיבעי ליה למיתנא דהיינו משמע אם שהה כדי אכילת פרס אע"ג דאיפסיק חייב: אלא מדקתני ותנ"א עד שישהא ש"מ דלחומרא אמר ר' מאיר ש"מ: בחלבין ובנבילה. דשיעור כל אחד בכזית עד שישהא באכילתו כדי אכילת פרס ולא יותר: אבל אבל אוכלין טמאין שנגעו בשרץ או בנב דשיעור אכילתן לפסול גוייתו מתרומה הוי חצי פרס ושהה משקין טמאין דשיעור שתייתן לפסול ברביעית אפי' כל היום כולו בכדי אכילת פרס: מאי קאמר. אפילו כל היום כולו והדר אמר בכדי אכילת פרס ותו לא: הכי קאמר אפי' כל היום כולו. משך באותו חצי פרס של אוכלין טמאין הוו אכילה: והוא שאכל כל כזית. שיש באותו חצי פרס בכדי אכילת פרס ולא ישהה בו יותר:

א) נראה דצ"ל מינו דאיתסר ביה נמי בחולין. ב) נראה דצ"ל יהא דנקט סולת כהלכה לא דווקא דה"ה דמצי למתני וכו'.

א) עד כאן שייך לדף יג ע"ב

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones